

Klub seniorů ČSSD Mladá Boleslav.

Ve čtvrtek 9. června 2016 uspořádal za finanční podpory OVV Mladá Boleslav Klub seniorů ČSSD exkurzi do leteckého muzea ve Kbelích u Prahy. Odborný výklad pro všechny účastníky zájezdu podal pan Miroslav Kolka. Všem se expozice líbila a především letadla. Příjemná cesta vlakem za vlídného počasí jen umocnila zážitek z tohoto výletu. Za fotografie a popis zájezdu děkujeme panu Josefu Nebeskému, předsedovi Klubu seniorů v Mladé Boleslavi.

Co nám píše čtenáři:

Proč Rusko nepotřebuje válku.

V posledních několika letech jsme přesvědčováni některými politiky, že je zapotřebí vojensky posilovat východní a jižní křídlo NATO. Nikdo otevřeně neřekne, kdo by měl být tím, kdo vojensky napadne Lotyšsko, Litvu, Estonsko či snad Ukrajinu. Všichni jaksi předpokládají, že by to bylo Rusko, aniž by někdo měl tu odvahu to naplno sdělit. Dle mého názoru to nemá žádné reálné zdůvodnění, neboť Rusko žádnou válku nepotřebuje, válku nechce a nemůže si jí ani dovolit.

Lotyšsko, Litva a Estonsko jsou malé země, bez vojenského a hospodářského vlivu jak na EU tak i na Rusko. Pokud je mi známo, nejsou tam žádné významnější zdroje surovin a ani tam nejsou žádné továrny, které by vyráběly nějaké unikátní a nenahraditelné výrobky. Přístupu Ruska k Severnímu moři tyto země také nebrání. Rusko má k moři několik svých přístavů, takže není na těchto zemích v tomto směru závislé. Války se nevedou pro nějaké ideály (to nás vždy jen někdo oblbuje, že má nějaké vznešené cíle – svobodu, demokracii, lidská práva a pod.), ale vždy se války vedly a budou vést pro získání surovin (pokud možno za levné peníze nebo rovnou zadarmo), lidských zdrojů (nejlépe otroků) a vlivu na politiku té které země. A tady Rusko nemá co získat, ale pouze ztratit. Západ si myslí (zejména USA), že ostatní národy a jejich představitelé jsou úplní blbci a že si toto neumějí z kalkulat. Je to hrubý omyl. Ty státy si to umějí velmi dobře spočítat. Umí to také Rusko a ví, že by přepadením tří jmenovaných zemí nic nezískalo.

Další zemí, které by se vojenská konfrontace měla týkat, je Ukrajina. Tam se ještě zbytky nějakých surovin nacházejí a těží. Kromě toho je tam i úrodná půda, i když dnes již v nějaké části prodaná čínským investorům. Také je tam i vojenský průmysl (mimo jiné), např. výroba komponentů pro rakety. Ty zdroje zmíněné vpředu (plus možná zemní plyn) jsou ovšem na Donbasu a v jeho okolí. Tato část Ukrajiny je však v současnosti pod kontrolou tzv. separatistů (nepochybně s podporou Ruska). A to je také jeden z důvodů, proč chce vláda v Kyjevě tyto oblasti zpět pod svou kontrolu.

Jinak ovšem není na nesmírně zadlužené Ukrajině co získat. Ukrajině vládnou židovští oligarchové, kteří velice, na úkor státu a tím potažmo občanů bohatnou. Takže ten, kdo by ovládl vojensky Ukrajinu by musel řešit těžké hospodářské problémy, které budou stát stovky miliard dolarů. Proč by se do toho Rusko pouštělo? Samo má v důsledku ekonomických sankcí (ale nejen jich) dost starostí, tak proč si přidělovat další?

Z vojenského hlediska je Rusko v podstatně slabším postavení. Vojenští odborníci NATO i různí generálové veřejně prohlašují, že NATO má ve všech typech zbraní trojnásobnou převahu nad Ruskem. Také co se týká počtu vojáků je to obdobné. Přitom vojenská klasická doktrina tvrdí, že pro vítězství ve válce je zapotřebí mít alespoň trojnásobnou převahu nad

nepřítelem. Je tedy jasné, že trojnásobnou vojenskou převahu má v současnosti NATO a bylo by od Ruska doslova šílené začít s další válkou. Vše naopak svědčí o tom, že další válku by vyhrálo NATO a je také zřejmé, že někteří významní politici a vojáci jsou si této skutečnosti vědomi a za této konstelace sil by jí i rádi zahájili. Oni také vědí, že tato převaha není na věky a že Rusko bude s postupem času vojensky a zřejmě také hospodářsky silnější a to až natolik, že za několik let již bude vítězství NATO v nedohlednu. Proto tak spěchají.

Je starou známou pravdou, že pokud nějaká válčící strana válku prohrává, použije všechny své prostředky ke zvrácení takové situace. A Rusku nic jiného nezbude, než použít jaderné zbraně a to i za situace, že i proti němu tyto zbraně budou použity. Výsledek je jasný. Naprostá jaderná devastace Ruska i Evropy. V USA jsou přesvědčeni, že mají takovou protijadernou obranu, která zajistí, že ztráty budou minimální. Jestli je to pravda může ukázat až vlastní válka. Pro Evropu je však výsledek známý.

Článek nebyl redakčně upravován.

Fr. Lhoták, KS Příbram

Nová společnost (dokončení).

Nové technologie a vědecké objevy – výsledek úsilí II světové války, použité pro rozvíjející se trh se

začaly vyčerpávat. Amerika do té doby rozdávala půjčky chudším státům, na jiné shazovala bomby, jinde stačily sliby a dolar začínal povážlivě slábnout. De Gaule dokonce začal dokonce odvážet francouzské zlato z USA. Krize dolaru přiměla tehdejšího prezidenta USA, Nixona, že uzavřel v roce 1971 tzv. zlaté okno a dolar se již nemohl měnit za zlato. Do toho přišla porážka ve Vietnamu a ropná krize v letech 1973 – 1974. Došlo k jevu který se jmenuje stagflace – vysoká inflace, provázená nezaměstnaností a nulový růst ekonomiky. Klasický příklad poklesu efektivity kapitálu. Něco takového, jako to bylo koncem XIX

století.

Koncem posledního čtvrtletí XX století tu byl nový požadavek pro trh – musel mít rozměr jedné miliardy obyvatel. Bylo jasné, že na světě je místo jen pro jednoho.

Krizi se nemohl vyhnout ani tehdejší Sovětský svaz. Jeho trh byl menší, proto krize přišla dříve, již v šedesátých letech. Sovětský svaz měl ale jednu výhodu – plánovanou ekonomiku, kterou kompenzoval negativní jevy na delší dobu. Krize u nich měla pomalejší vývoj. Sověti měli jedinečnou možnost dobít svého protivníka. Neudělali to. Považovali za potřebnější řešit některé technologické problémy. Nesnažili se rozšířit svůj trh. Namísto toho začal Sovětský svaz jednat se svým protivníkem o strategických zbraních a dodával soupeři plyn a naftu. Navíc přistoupil na jednání o

humanitárních otázkách ukončený roku 1975 podpisem v Helsinkách. To byl základ pro totální kritiku Ruska za nedodržování lidských práv.

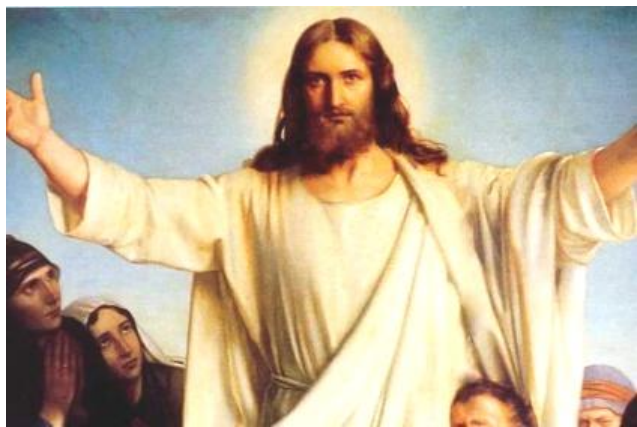
Vedení USA našlo svoje řešení krize – říká se tomu „reagonomika“. Jedná se o imitované rozšíření trhu. Finanční instituce v USA začaly předstírat spotřebitelskou poptávku. Cíle bylo dosaženo. Sovětský svaz padl jako stát i jako technologická zóna. Berlínská zeď padla. Ale s ní také to, čemu dnes říkáme „druhá alternativa“ pro svět. Od této chvíle nastoupil svět cestu globalizace a každý může jít jen jedinou cestou a jediným směrem. Alternativa již neexistuje – prozatím.

Jestliže bychom předpokládali, že vítěz souboje zastaví to, čemu říkáme reagonomika, „uzavře“ své dluhy – vždyť získal trhy protivníka – došlo k opaku. Nastoupili lidé Wall-Streetu, lidé kolem prezidenta Clintona. Aktiva trhů které byly získány pádem protivníka, nepoužili k vyrovnání dluhů. Naopak, emise a tvorba nových dluhů se staly zdrojem jejich příjmů. Důsledkem byla krize z roku 2008.

Viděli jsme, jak nové vědecké objevy a nové technologie posilovaly trh a přinášely prospěch víceméně všem, Ale v současnosti se zdá, že tento mechanismus se zadrhl. Trh stagnuje, nemá co nabídnout. Reagonomika ale pokračuje dál a je tu obava, že nás nečeká nějaké pomalé zahrívání, ale strmý a nečekaný pád.

Co čeká sociální demokracií? V Godesbergu v roce 1959 pochovala Marxe se všemi poctami a přihlásila se teorii sociálně tržního hospodářství jako lidová strana. Fungovalo to až do té chvíle, kdy její čelní představitel, Schröder prohlásil, že není jiná než dobrá nebo špatná ekonomika. Sociální demokracii od té chvíle opouští postupně její voliči a jako strana definitivně ztratila vedoucí pozici.

„Sociální demokracie představovala kdysi jednu z největších nadějí lidstva“, říká portugalský spisovatel José Samarago, „ale v průběhu doby přestala tuto roli plnit Zaprodala se pravici.“ Program sociální demokracie dnes říká pravici: „Ať uděláte cokoli, my to uděláme lépe.“ Tohle není program, vize budoucnosti, jen se snažíme dokázat, že jsme stejně schopni jako pravice. Co je podstatou naší současné filosofie? Sociální problémy se řeší pomocí otázky růstu HDP – ale je možné zvyšovat výrobu do nekonečna? Občanské štěstí podle toho závisí na možnosti nakupovat stále další zboží a přijímáme pravicovou rétoriku, podle které chudoba a horší podmínky jsou dány leností a neschopností. Horlíme proti korupci, nepoctivosti, to však ukazuje na malou skupinu politiků – není to řešení systému.. Naším neštěstím je absence alternativní vize jiného, lepšího světa. My už ani nevěříme na příchod nového Marxe.. My ho dokonce ani nehledáme. **Není tu nebezpečí, že socialistické hnutí zradí zásady svého mládí, tak jako kdysi církev zradila zásady ranného křesťanství?**

Dokonce nám již zakazují hledat pravdu:.... „ti, kdo mají jen humanitní vzdělání, vidí svět z vnějšku, a protože pracují jen hlavou, podléhají snadno vlastním představám a vzájemně se v nich utvrzují. Dějiny ukazují, že nejstrašnější revoluce, nejhorší režimy a nejpitomějši utopie způsobili právě intelektuálové. Neexistuje moudrá elita, neexistují odborníci na život...“ (MF Dnes, 30.8.2016). **Kdo má pravdu?**

Bez vody není život – komu ale v Čechách voda patří?

Před krátkým časem se rozpoutal spor o cenu pitné vody. Je to jako s cenou za elektřinu – čím více šetříš, tím je její cena vyšší..

Voda je základem našeho přežití. Středověk znal nejhorší trest: klatbu – nikdo ti nesměl podat vodu, nikdo ti nesměl podat chléb. Byl jsi odsouzen k smrti hladem a žízní. Přitom vody je na světě tolik. Jak je to tedy možné, že právě pitná voda se stává pro nás v Čechách pomalu nedostatkovým zbožím? Nebo spíše zbožím které musíš koupit, ať je již cena jakkoliv vysoká. Kdo za tento stav může a kdo nese zodpovědnost?

Proč dnes mlčí ti, kteří tak horovali pro privatizaci všeho – i těch pramenů pitné vody? Kdo nese vinu za to, že se prodaly cizákům naše

studny, vodovody a ti nám dnes naši vlastní vodu prodávají za nehoráznou cenu. A peníze za naši vodu mizí v tučných dividendách kdesi za hranicemi českého státu. Kdy nám budou účtovat i ten vzduch, který dýcháme?

Posmíváme se starému Rakousku a jeho vousatým úředníkům, máme je za vzor byrokracie a neschopnosti. Možná byli trochu směšní, ale ne hloupi. Jak se tedy řešila otázka, kdy bylo potřeba něco pro veřejnost potřebného vytvořit či postavit a pokud toho investor zneužil k vydírání občanů, zamezit takovému počínání? Přečtěte si jeden takový případ stavby „ české západní dráhy“. Jen si pojem železnice přeložte jako „vodovod“.

*Petice městské obce Březohorské
za postátnění české západní dráhy
a zavedení pásmové sazby*

Vysoká rado říšská.

Nejvyšším rozhodnutím ze dne 6. února 1857 udělena byla koncese ku stavbě železné dráhy z Prahy přes Plzeň na hranice království bavorského na dobu 90 roků, ode dne zahájení jízdy počítaje a současně uděleno povolení ku zřízení akciové společnosti, která by dráhu vystavěla a majetek převzala. Akciová společnost se zřídila a na dohotovené dráze (české západní) zahájena byla jízda v měsíci červnu 1862.

Dle § 15, uvedeného rozhodnutí vyhradila sobě vysoká vláda právo, že po uplynutí 30 roků ode dne zahájení jízdy počítaje, může onu koncesi – potahmo povolené „části železnice“ vyplatiti, totiž dráhu sestátniti, a to sice na základě normy v dovolaném nejvyšším rozhodnutí stanovené. Toto právo k sestátnění české západní dráhy nastane v měsíci červnu 1892.

Obyvatelé všech okresů, jimiž česká západní dráha projíždí, ať již průmyslníci, obchodníci, rolníci nebo soukromníci, po dlouhá léta trpěli a do dneška trpí vysokými sazbami této dráhy jak za zboží tak i osob a trpělivě snášeli břemeno to, v pevné naději, že vysoká vláda zůstane věrna svému programu ohledně zestátnění dráhy a že docela určitě a bez nejmenšího odkladu českou západní dráhu sestátní jakmile k tomu práva nabude.

V očekávání tom byli utvrzováni vědomím, že česká západní dráha jest jedna z oněch drah, které zabezpečují značné zúrokování investovaného kapitálu, s kterýmž výsledkem se mnohá jiná již sestátněná dráha ani přibližně honositi nemůže.

Avšak nejen nepoměrně vysokými sazbami trpí každý, kdož poukázán jest výrobky své po české západní dráze dopravovati, nýbrž ještě i jinými nesrovnalostmi, jako častým nedostatkem vozů, velikými a vedlejšími poplatky, žádným bezplatným svobodným skladištěm a j. Jedině ta okolnost, že doba možného sestátnění české západní dráhy již nedaleko jest, byla

každému útěchou a spolu zárukou pro snesitelnější poměry v době blízké.

V nedávné době pronikla sem pověst, že česká západní dráha hodlá vyhověti rozličným přáním vysoké vlády, když se naproti tomu vysoká vláda svého práva na sestátnění na dobu 12 roků zřekne. Již pouhá tato pověst, že by vysoká vláda mohla vůbec pomýšleti na to, aby svého dobrého práva ku sestátnění české západní dráhy na tak dlouhou dobu zřekla, způsobilo na veškeré obyvatelstvo západních Čech tak značný rozruch, že nelze ho mlčky pominouti, a z příčiny té usnesli se sborové jež zákonem povolání jsou by hájili zájmy obyvatelstva, jehož hospodářský vývoj od západní dráhy odvislým jest, aby včas vysokou vládu upozornili na přání a tužby obyvatelstva jimi zastoupeného, jakož i na míru do které jmenovaná dráha na zájmy obecnstva zřetel bere.

Dále již nepokračujeme v citaci starého zápisu – ani to není třeba. Vida – i to staré mocnářství znalo slova zestátnění a umělo to provést. *(Pokud bude zájem, či nedůvěra, můžeme předložit úplný opis textu a potřebné údaje o archivním zdroji. Zároveň podotýkáme, že text je předložen v původním znění, bez ohledu na současný pravopis)*

V příštím vydání Naší Obrany: „Zklamání sociální demokracie v říjnu 1918“

